

Arrest

nr. 200 039 van 21 februari 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VANDERHASSELT
Sint Annalaan 608 glv.
1800 VILVOORDE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juni 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. VANDERHASSELT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 31 december 1999.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 16 november 2015 en dient op 1 december 2015 een asielaanvraag in.

Op 11 mei 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 13 juni 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U, S(...) S(...), bent een Afghaan van Tadzjiekse origine. U bent op 31 december 1999 geboren en bijgevolg minderjarig. U bent een soennitische moslim. U verklaarde vanaf uw geboorte tot uw vertrek uit Afghanistan onafgebroken in de gemeente Zakhel Qadima van de stad Kunduz gewoond te hebben. U studeerde acht jaar in Afghanistan aan het Zakhel lyceum.

De taliban wilden u rekruteren. Ze gingen bij uw vader langs om u bij hun aan te laten sluiten. Uw vader weigerde dit. U had zich verstoopt en zag de taliban dus niet. Na hun bezoek zei uw vader dat de mannen heel gevaarlijk waren en dat u best zou vluchten. De volgende dag verliet u samen met heel uw familie, dus uw ouders, uw twee zussen en uw broer Afghanistan. In Iran raakte u uw familie kwijt en vanaf daar reisde u alleen verder.

Na een reis van een à twee maand kwam u op 16 november 2015 aan in België. U diende hier op 1 december 2015 een asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielrelaas legde u uw taskara, twee schoolrapporten, een waarderingsattest van uw school en de enveloppe waarin deze documenten opgestuurd werden neer.

B. Motivering

Uw asielaanvraag werd onderzocht en beoordeeld rekening houdend met het principe van het belang van het kind. Er dient echter te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Hoewel u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie gehoorverslag CGVS p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld Dat het CGVS geen geloof kan hechten aan uw herkomst uit Kunduz, uw geboorteplaats, uw reisweg, uw contact met uw familie, uw familiesamenstelling en uw asielmotieven.

Er zijn vooreerst belangrijke tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw eerste en uw latere verklaringen die de geloofwaardigheid van uw verklaringen in ernstige mate ondermijnen. Zo verklaarde u bij uw aankomst in België geboren te zijn in Omarz/Omarz en afkomstig te zijn uit Khair Khana, 5 Sad, Kabul stad. U beweerde samen met uw ouders vertrokken te zijn uit Afghanistan en dat uw ouders in Iran gedeporteerd werden naar Afghanistan. U beweerde dat uw broer en uw zus bij uw ouders in Kabul woonden terwijl uw andere zus getrouwd was. U beweerde te beschikken over een paspoort. Als asielmotief haalde u de algemene onveilige situatie in Afghanistan aan (zie Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling, nr. 8173061).

Al het bovenstaande wijzigde u in uw latere verklaringen voor de asielinstanties (zie Verklaring DVZ en Vragenlijst). Uw geboorteplaats wijzigde u van Omarz/Omarz naar Zakhel Qadima, Kunduz eveneens als uw gewoonlijke adres. U beweerde geen contact meer te hebben met uw ouders en niet te weten waar ze nu zouden wonen. U beweerde ook niet te weten waar uw broer en uw twee zussen woonden. U beweerde ook niet meer te weten of een zus van u getrouwd was of niet. U ontkende dat u over een paspoort beschikte. Als asielmotief haalde u nu een persoonlijke vrees voor gedwongen rekrutering door de taliban aan.

Tijdens uw gehoor bij het CGVS werd u geconfronteerd met deze wijzigingen. Daarop antwoordde u dat u in uw eerste contact met DVZ valse verklaringen neerlegde omdat u door anderen in het opvangcentrum zo beïnvloed werd. Ze zouden u gezegd hebben dat u louter moest verklaren uit Afghanistan afkomstig te zijn en zonder specifieke vrees vertrokken te zijn (CGVS p. 3, p. 6). Het CGVS vond uw uitleg voor de vastgestelde grote tegenstrijdigheden niet afdoende. Het CGVS ziet dan ook niet in waarom een asielzoeker met een persoonlijke vrees zoals u dit zou verzwijgen en gewoon zou verwijzen naar de algemene situatie in Afghanistan, of waarom iemand uit een gevaarlijke regio als Kunduz zou zeggen dat hij van het veiligere Kabul afkomstig is, en hierbij nog eens een specifieke buurt en zelfs een straatnaam zou opgeven als adres.

Gevraagd door het CGVS waar Omarz/Omarz lag, uw eerst verklaarde geboorteplaats, beweerde u het niet te weten. Indien u wel door anderen beïnvloed werd om valse verklaringen af te leggen kan men logischerwijze verwachten dat u ook een geboorteplaats zou kiezen die u ongeveer kan situeren. Het is zeer bevreemdend dat u een bepaalde plaatsnaam opgeeft, met name Omarz/Omarz, dat u dit na meermaals bevragen helemaal niet kan situeren (CGVS p. 3). Met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan gaf u in uw eerste verklaring een adres in 5sad, Khair Khana, Kabul aan. U wijzigde uw verblijfplaats later naar Zakhel Qadima, Kunduz. Geconfronteerd hiermee, verklaarde u Kabul en de buurt Khair Khana helemaal niet te kennen (CGVS p. 6). Het CGVS kan hieraan ook geen geloof hechten. Er is geen enkele reden waarom iemand uit Kunduz zou verklaren uit Kabul te zijn, en een bepaald adres zou geven dat hij helemaal niet kent. Deze tegenstrijdigheid deed twijfels rijzen over uw herkomst als Kunduz. Deze twijfels werden tijdens het gehoor enkel maar versterkt. Uw kennis van Kunduz en omgeving bleek zeer oppervlakkig en inadequaat te zijn. De vragen over de dagelijkse realiteit in Kunduz en over uw directe leefwereld kon u geenszins beantwoorden, ook al werd bij de vraagstelling rekening gehouden met uw leeftijd en uw profiel.

Gezien u stelt Tadzjiek te zijn uit Kunduz werd u gevraagd waar de meeste Tadzjiken in Kunduz woonden. U antwoordde hierop dat u geen idee had en dat ze misschien in de stad wonen. De informatie waarover het CGVS beschikt toont echter aan dat de meeste Tadzjiken in de districten Khanabad en Aliabad wonen. Verder gevraagd wat de grootste etniciteit was in uw regio antwoordde u Pashtounen (CGVS p. 8). De informatie waarover het CGVS beschikt toont echter aan dat in uw regio vooral Oezbeken wonen (landeninformatie nr. 1). U zou specifiek in uw regio moeten opgemerkt hebben dat de meeste inwoners wel Dari spreken en geen Pashtou. Van hieruit zou u kunnen afleiden dat de meeste inwoners geen Pashtounen waren. Iemand, ook van uw leeftijd, die beweert er al zijn leven te hebben gewoond en die bovendien verschillende jaren naar school is gegaan tot kort voor zijn vertrek, zal zich ook bewust zijn van de plaatsen waar leden van zijn stam of etniciteit wonen. Etniciteit en stam zijn nu eenmaal belangrijke aspecten van de Afghaanse cultuur waar mensen vaak over spreken.

Bekende figuren uit Kunduz kan u evenmin duiden. Gevraagd naar de namen van de provinciale gouverneur en de burgemeester gaf u wel de juiste namen op, met name Omar Safi en Asadullah Omarkhil. U beweerde erover geleerd te hebben op school. U kon echter op geen enkele wijze bijkomende informatie bieden over deze personen. Gevraagd hoe lang Omar Safi al aan de macht is, moest u het antwoord schuldig blijven. U kon het zelfs niet bij benadering dateren. Over Asadullah Omarkhil wist u ook niets anders dan zijn naam. U wist zelfs zijn etniciteit niet, ook niet of hij net zoals u Tadzjiek was of niet (CGVS p. 8). Iemand die al zijn leven in Kunduz woonde zou toch meer moeten

kunnen zeggen over deze personen dan enkel de namen. Over Omar Safi werd nochtans in de periode toen u er woonde veel geroddeld omdat hij na de val van de stad Kunduz naar Europa zou gevlucht zijn. Hij werd later ook om die reden ontslagen, zoals blijkt uit bijgevoegde informatie (landeninformatie nr. 2).

Gevraagd welke bekende personen uit Kunduz u kende antwoordde u Haji Omar en Miralam (CGVS p. 8). Toen u verder gevraagd werd naar deze personen, bleek uw kennis echter opnieuw oppervlakkig te zijn. Zo wist u enkel dat Haji Omar vroeger de adviseur was van Karzai. Verder kon u niets bijkomends vertellen. U beweerde ook Miralam te kennen als arbaki-commandant, wat correct is. Gevraagd naar bijkomende informatie kon u echter niets over hem geven. Hij was nochtans het doelwit van een zelfmoordaanslag in 2014 tijdens buzkashi spelen waardoor vijf burgers omkwamen en twintig gewonden vielen (landeninformatie nr. 3). Ook blijkt uit informatie dat Mir Alam bekend staat als een berucht persoon, en controle zou hebben over de geldmarkt in Kunduz, alsook betrokken zou zijn bij drugshandel.

Bij gerichte bevraging naar andere bekende personen bleek uw kennis ook zeer gering. Gevraagd of u Nurullah Khan kende, antwoordde u dat Haji Nurullah een bekende figuur was in uw streek. Verder vermeldde u niets over hem. Nurullah Khan is echter een van de bekendste talibanleiders in Kunduz die in 2012 vermoord werd zoals uit toegevoegde informatie blijkt (landeninformatie nr. 4). Gevraagd of u de naam Asadullah iets zei, antwoordde u dat u Asadullah Omarkhil als burgemeester kende. Gevraagd of u nog een andere Asadullah kende, beweerde u van niet (CGVS p. 11). Asadullah Mozlimyar was echter de schaduwgouverneur van de taliban in uw regio. De naam zal u al eens gehoord hebben indien u werkelijk in Kunduz woonde (landeninformatie nr. 5).

Uw geografische kennis van uw regio bleek ook zeer ondermaats. Gevraagd om de weg tussen uw dorp en het stadscentrum te beschrijven beweerde u eerst dat u er nog nooit was geweest. Nadien beweerde u er wel één keer te zijn geweest om uw taskara te gaan aanvragen in 1392 (omgezet naar de westerse kalender: 2013-2014), toch kon u de weg ernaartoe niet beschrijven (CGVS p. 8). U herinnerde zich wel dat het ongeveer een half uur duurde met de auto. Het dorp Zakhel Qadima ligt echter op ongeveer twee kilometer afstand van het stadscentrum. Een dergelijke afstand zou zelfs te voet minder dan een half uur duren. Met de auto zou het slechts enkele minuten moeten duren, dus geen half uur. Er zijn tevens ook geen grote hoogteverschillen tussen deze twee punten die de afstand in uur zouden kunnen verlengen (landeninformatie nr. 6).

Gevraagd naar de dichtstbijzijnde dorpen bij Zakhel Qadima noemde u Qaria Tapa, Gortepa, Aqtepa, Meydan Paktia, Qaria Yatim en Kotegerd op. Gevraagd om Qara Yatim te situeren verklaarde u dat het aan de rechterkant van het huis voorbij de velden lag. Uw beschrijving is geenszins duidelijk. Qara Yatim ligt bovendien aan de andere kant van de rivier in het district Chardara, terwijl u nergens spreekt over een rivier die u dan moet oversteken (landeninformatie nr. 7). Gortepa situeerde u onder Zarkharid (CGVS p. 9, p. 11). Het ligt echter veel verder dan Zarkharid en helemaal niet daaronder. Bij gerichte bevraging naar andere plaatsen dichtbij uw woonplaats faalde u ook. Van de plaatsen Qarawol Tapa, Otmanzai en Nowabad had u nog nooit gehoord (CGVS p. 9). Het zijn nochtans allemaal grotere plaatsen direct in de omgeving van Zakhel Qadima (landeninformatie nr. 7).

Gevraagd naar bekende plaatsen in Kunduz kon u enkel Chahil Dokhtaran en het stadsplein als voorbeeld geven. Gevraagd naar meer moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS p. 7-8). Het is echter niet aannemelijk dat iemand van 17 jaar oud die al zijn leven in de stad Kunduz woonde dichtbij het stadscentrum en er schoolliep enkel deze twee plaatsen kan opnoemen. Er zijn nochtans veel andere plekken die bekend zijn in Kunduz zoals Bala Hisar en Dashte Abdan. Dit laatste is een zeer bekende plaats in Kunduz waar mensen naar toe gaan om te picknicken, zoals uit bijgevoegde informatie blijkt. Gevraagd hierover tijdens het gehoor antwoordde u echter dat het een "dasht" dus een woestijn moest zijn. Verder kon u het niet specificeren (CGVS p. 9). Dashte Abdan is in tegenstelling tot wat zijn naam doet denken, echter een groot groen veld, zoals uit bijgevoegde foto's blijkt (zie landeninformatie nr. 8).

Gevraagd naar waar u of uw familieleden gingen bij ziekte beweerde u dat uw familie naar Spinzar ziekenhuis ging. Gevraagd wat Spinzar is antwoordde u dat het een groot voetbalveld is en ook het rekruteringscentrum van het leger. Spinzar is echter ook een bekende katoenfabriek in Kunduz (landeninformatie nr. 9). Gevraagd naar andere klinieken kon u vreemd genoeg geen enkele naam opnoemen (CGVS p. 9). Nochtans zijn er in Kunduz ook nog andere ziekenhuizen waarvan u de naam ooit gehoord moest hebben, zoals het ziekenhuis "Dusad Bestar" en dat van het Rode Halvemaan genaamd "Sera Meyasht" (landeninformatie nr. 10).

Gevraagd naar tv-kanalen beweerde u dat uw familie geen televisie had. Gevraagd naar bekende radiostations verklaarde u dat u wel luisterde naar radio maar u kon toch geen enkele naam van een zender opnoemen (CGVS p. 9). U beweerde dat u enkel naar muziek luisterde middels cassettes. Dat u geen enkele dergelijke naam kan geven is opmerkelijk, gezien de wijde verspreiding van de radio als communicatiemiddel in Afghanistan.

De veiligheidssituatie in Kunduz in de periode van uw vertrek kon u evenmin beschrijven. U verklaarde dat het overdag rustig was en 's nachts gevechten plaatsvonden. De talibancommandanten begonnen van binnen de huizen te schieten en er was chaos, zo verklaarde u heel algemeen (CGVS p. 9-10). Het zijn geenszins gedetailleerde beschrijvingen voor iemand die er al zijn leven en ook tijdens de val van de stad in handen van de taliban woonde. Ook iemand die niet vaak naar buiten ging of iemand die daar als kind en als tiener woonde zou deze zaken moeten kunnen beschrijven. Er werd echter opgemerkt dat u zelfs niet wist dat de val van Kunduz tijdens het offerfeest plaatsvond. Toen u hiermee werd geconfronteerd, antwoordde u alleen dat u het niet wist (CGVS p. 14). Nochtans was de val van Kunduz in handen van de taliban een gebeurtenis die hoogst indrukwekkend was voor de bewoners van de stad.

Gevraagd naar recente incidenten slaagde u er ook niet in om een incident in detail te beschrijven. Van de twee incidenten die u zelf noemde, kon u geen verdere details geven. U noemde een landmijnexplosie waarbij veel Amerikanen gedood werden. Bijkomende informatie kon u er niet over geven. Daarnaast gaf u ook nog als voorbeeld dat twee medewerkers van het stadsbestuur thuis gedood werden. Gevraagd wie ze waren twijfelde u of ze van het stadsbestuur of van de veiligheidsdiensten waren. Geen enkele bijkomende informatie kon u verder over dit incident geven (CGVS p. 9-10). Gevraagd of u nog andere voorbeelden kon geven van recente grote gebeurtenissen of incidenten verklaarde u zelfs dat er niets anders gebeurde, hetgeen helemaal niet kan kloppen in die periode aangezien er net dan in Kunduz zwaar werd gevochten. U bijvoorbeeld gevraagd of u Mullah Mohammad Amin kende, moest u het antwoord schuldig blijven. Hij was nochtans bekend als de moellah die een jong meisje in de moskee heeft verkracht. Hij kreeg een gevangenisstraf van twintig jaar (landeninformatie nr. 11).

Een deel van uw kennis bleek ook duidelijk ingestudeerd te zijn. Gevraagd naar de aangrenzende districten van Kunduz antwoordde u Mazar, Takhar, Baghlan (CGVS p. 7). Toen u verder gevraagd werd waar Taloqan en Puli Khomri lagen kon u echter geen antwoord bieden (CGVS p. 4 en p. 7). Het zijn nochtans de hoofdsteden van respectievelijk de provincies Takhar en Baghlan (landeninformatie nr. 12). Veel Afghanen kennen vaker de namen van de hoofdsteden dan de namen van de provincies waarin deze zijn gelegen. Het feit dat u enkel en alleen de naam van de provincie kan opnoemen wijst ook aan dat uw weinige tot onbestaande kennis van de regio rond Kunduz ook ingestudeerd is.

Geconfronteerd met uw gebrekkige kennis van uw regio antwoordde u dat u niet veel buitenshuis ging omdat het gevaarlijk was (CGVS p. 11). Uw leeftijd en het feit dat u weinig naar buiten ging kunnen echter de grote lacunes in uw kennis niet verklaren. Zelfs als u nooit naar buiten was geweest in Kunduz, wat niet klopt aangezien u zelf verklaarde dat u naar school ging, zou u toch meer moeten kennen over Kunduz door het feit dat u in contact komt met andere dorpsgenoten, en nieuws en informatie van hun zal vernemen. Gezien de al bestaande tegenstrijdigheid met uw eerste verklaring voor Bureau Minteh, waarvoor u geen degelijke uitleg kon bieden, en gezien uw zeer gebrekkige kennis van Kunduz kan het CGVS geen enkel geloof hechten aan uw beweerde herkomst uit Kunduz.

Het CGVS merkte ook op dat u valse verklaringen neerlegde met betrekking tot uw familiesamenstelling en uw contact met uw familie. Bij uw aankomst in België verklaarde u aanvankelijk dat uw ouders onderweg naar hier in Iran gedeporteerd werden naar Afghanistan. U beweerde toen dat uw ouders ondertussen terug in Khair Khana, Kabul woonden samen met één van uw zussen en uw broer. U verklaarde toen ook dat een van uw zussen getrouwd is. Tijdens uw gehoor bij het CGVS ontkende u het bovenstaande volledig. U beweerde dat u helemaal niet zeker wist of uw ouders gedeporteerd werden of niet. U raakte ze kwijt in Iran en had sindsdien geen nieuws meer van hun (gehoorverslag CGVS p. 5-6, p. 14). Het louter ontkennen van een eerdere verklaring doet geen afbreuk aan de vastgestelde tegenstrijdigheid. Gevraagd wat u dan wel ondernomen heeft om ze terug te vinden verklaarde u dit vermeld te hebben in het opvangcentrum waar u verblijft. Ze gingen uw naam doorgeven aan het Rode Kruis om uw familie op te sporen. Gevraagd of dat al gebeurd is, wist u van niet (CGVS p. 5-6). Uw eerder geringe interesse komt dan ook helemaal niet overeen met uw verklaarde wens om uw familie terug te vinden. Het is tevens ook heel vreemd dat u dan wel twee maand voor het

gehoor in contact kon komen met uw oom in Kunduz. U zocht hem op Facebook en vond hem meteen. U vroeg hem om documenten op te sturen. Deze documenten legde u dan ook neer voor uw dossier. Het is echter ook zeer vreemd dat u pas twee maand voor uw gehoor op het CGVS, toen u documenten nodig had voor uw asielaanvraag, op zoek ging naar uw oom. Indien u heel erg op zoek was naar uw familie aangezien u hen onderweg was kwijtgeraakt, kon u ook de namen van uw familieleden zoeken op Facebook zoals u blijkbaar had gedaan om uw oom te vinden. De vraag rijst waarom u niet eerder dan twee maanden voor uw gehoor uw oom zocht via facebook. Uw activiteiten op het openbare gedeelte van uw Facebookprofiel tonen aan dat u er vaak gebruik van maakt. Zo hebt u honderden foto's geliked op Facebook (zie landeninformatie nr. 13). Gezien het bovenstaande kan het CGVS helemaal geen geloof hechten aan het feit dat u geen contact meer hebt met uw familie, die spoorloos zou zijn. Gevraagd of u familieleden in België of in Europa had, antwoordde u eerst twijfelend en zei u dat u het niet precies wist. U verklaarde dat er misschien familieleden waren die ondertussen naar België zijn gekomen. U werd geïnformeerd dat u zicht moest bieden op uw familieleden en hun verblijfplaatsen, waarop u antwoordde dat er niemand is in Europa noch in België (CGVS p. 4). Uw onduidelijke antwoorden doen ook twijfels rijzen over eventuele familieleden in Europa. Tijdens het gehoor werd u ook geconfronteerd met de tegenstrijdigheden in uw familiesamenstelling. Geconfronteerd met de uw eerste verklaring waarin u zei dat één van uw zussen getrouwd was, antwoordde u dat u het niet meer wist (gehoorverslag CGVS p. 4). Het zijn zeer frappante tegenstrijdigheden. Geen van uw antwoorden kunnen beschouwd worden als afdoende uitleg voor de vastgestelde tegenstrijdigheid.

Gevraagd of u een Facebookprofiel had, gaf u "Shekib Afghan" aan als profielnaam. Gevraagd of u nog een ander Facebookprofiel had, beweerde u van niet (CGVS p. 7). Er werd echter een ander Facebookprofiel van u gevonden dat aangemaakt werd met het telefoonnummer dat u opgaf, en met als profielnaam uw eigen naam, S(...) S(...) (landeninformatie nr. 14). Geconfronteerd hiermee tijdens uw gehoor kon u geen degelijk uitleg bieden (CGVS p. 12). U verklaarde dat er veel S(...) S(...)s zijn op facebook. U beweerde dan dat uw vrienden een account maakten maar dat het later niet meer werkte. Op het openbaar gedeelte van deze Facebook account is er echter wel te zien dat deze account actief gebruikt wordt. U ontkende dit totaal. Het wekt dan ook de indruk op dat u naast het afleggen van valse verklaringen ook nog andere zaken verzwegen om zo de asielinstanties te misleiden.

Er werd ook opgemerkt dat u geen zicht wou bieden op uw echte vertrekdatum uit Afghanistan. U beweerde eerst ongeveer twee maanden onderweg te zijn geweest en dat u Afghanistan op de dag van de leerkrachten verliet (zie Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling, nr. 8173061, dd. 1 december 2015). In uw latere verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u ongeveer een maand onderweg te zijn geweest (Verklaring DVZ, vraag 32, p.10). In uw gehoor bij het CGVS bleek u uw vertrekdatum ineens vergeten te zijn. Terwijl u eerder kon zeggen op de "dag van de leerkrachten", dus 5 oktober, te zijn vertrokken, kon u op de dag van uw gehoor op het CGVS zelfs de maand van uw vertrek niet meer noemen. U verklaarde louter dat u in 2015 vertrok. Dit jaartal kon u zelfs niet omzetten naar het jaartal volgens de Afghaanse kalender, opmerkelijk voor iemand die 8 jaar naar school zou gegaan zijn. Gevraagd of u net voor of net na een bepaalde feestdag was vertrokken, antwoordde u dat het het Offerfeest of Suikerfeest was tijdens uw reis naar België (CGVS p. 13-14). De dag van de leerkrachten wordt op 5 oktober gevierd in Afghanistan (landeninformatie nr. 15). Het offerfeest viel echter op 23 september 2015. Het Suikerfeest viel al eerder op 17 juli 2015. Het vermoeden bestaat dat u om bepaalde redenen niet wil aangeven wanneer u uit Afghanistan bent vertrokken.

Voormelde vaststellingen duiden erop dat u niet de waarheid vertelde over uw identiteit, uw herkomst, uw geboorteplaats, uw familiesamenstelling, uw contacten met uw netwerk in Afghanistan en uw reisweg, en dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op u rust. Hoewel u er herhaaldelijk op gewezen werd dat het in uw eigen belang is om de waarheid te vertellen, bleef u vasthouden aan uw verklaringen (CGVS p. 4, p. 7, p. 11). Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen, maakt u zelf de beoordeling van uw nood aan bescherming voorzien in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet onmogelijk.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Kunduz gelegen in de provincie Kunduz. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Kunduz heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben

voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel bijkomend daar uw herkomst uit Kunduz, uw geboorteplaats, uw reisweg, uw contact met uw familie en uw familiesamenstelling bedrieglijk zijn gebleken, kan toch nog worden opgemerkt dat de door u aangehaalde asielmotieven niet geloofwaardig zijn. Opnieuw is er een belangrijke tegenstrijdigheid vastgesteld waarvoor u geen afdoende uitleg kon bieden. Voor Bureau Minteh beweerde u dat de algemene onveilige situatie in Afghanistan de reden was waarom u het land verliet. Later beweerde u dat de taliban bij uw vader langskwamen om uw rekrutering te vragen (zie DVZ Vragenlijst en gehoor CGVS). Echter, toen u gevraagd werd om dit bezoek van de taliban in detail te beschrijven, slaagde u er helemaal niet in om concrete en gedetailleerde beschrijvingen te geven. Zo wist u niet met hoeveel ze bij u thuis kwamen, wat ze precies van uw vader vroegen noch wat uw vader daarop zei. U kon de datum zelfs bij benadering niet specificeren, ook al vluchtte uw familie de volgende dag al naar het buitenland. U wist evenmin wat uw zussen en uw broer die op dat moment ter plaatse waren deden (CGVS p. 12-13). Tijdens uw contacten met uw oom vroeg u ook niet naar het verdere verloop van deze problemen, hetgeen ook de geloofwaardigheid van dit relaas verder op de helling zet. Als laatste dient te worden toegevoegd dat dit incident niet overeenkomt met de informatie waarover het CGVS beschikt. Gedwongen rekrutering door de taliban is volgens objectieve informatie waarover het CGVS beschikt een uitzondering (zie landeninformatie nr. 18).

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat het loutere feit dat u een Afghaanse jongeman bent op zich niet voldoende is om te besluiten dat u "tot de groep van jongens en mannen die het risico lopen gerekruteerd te worden door een gewapende anti-gouvernementele groepering (AGE's) of door de Afghaanse Lokale Politie (ALP)" behoort. Om dit risico te kunnen evalueren dienen immers diverse elementen, zoals daar zijn uw regio van herkomst, uw familiale en tribale banden, uw persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, etc. in ogenschouw genomen te worden. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft bijgevolg noodzakelijk. Dit wordt overigens bevestigd door UNHCR in de "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van april 2016. Hierin stelt UNHCR dat "depending on the specific circumstances of the case, men of fighting age and children living in areas under the effective control of AGE's, or in areas where pro-government forces, AGE's and/or armed groups affiliated to ISIS are engaged in a struggle for control, may be in need of international refugee protection on the ground of their membership of a particular social group of other relevant grounds".

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. De documenten hebben pas waarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Aansluitend dient nog te worden toegevoegd dat uit beschikbare informatie blijkt dat de bewijswaarde van Afghaanse documenten relatief is, aangezien het zeer gemakkelijk is om op niet-reguliere wijze Afghaanse documenten te verkrijgen, zowel in als buiten Afghanistan. Veel valse documenten zijn niet van echte te onderscheiden, ook niet door gedegen experts (landeninformatie nr. 16). Eerst en vooral werd opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen neerlegde m.b.t. uw paspoort. Bij uw aankomst in België beweerde u dat uw paspoort en uw taskara in Kabul waren (zie Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling, nr. 8173061). Later beweerde u nog nooit een paspoort te hebben gehad. Uw taskara zou bij uw gezin achtergelaten zijn. Gevraagd hierover tijdens uw gehoor op het CGVS ontkende u dat u een paspoort had (CGVS p. 12, p. 14). Het louter ontkennen van een eerdere verklaring doet geen afbreuk aan de vastgestelde tegenstrijdigheid. Het is dan ook duidelijk dat u bepaalde gegevens betreffende uw identiteit en uw reisweg wou verzwijgen door uw paspoort niet neer te leggen. Dit bevestigt opnieuw de bestaande twijfels over uw identiteit, uw herkomst, uw familiesamenstelling en uw reisweg. U legde wel uw taskara neer. Zoals hierboven voorgesteld zijn alle Afghaanse documenten gemakkelijk te vervalsen en ook de originele documenten gemakkelijk te verkrijgen met omkoopgeld. Uw taskara kan de bestaande twijfels over uw herkomst en uw identiteit niet herstellen. Bovendien werden aanwijzingen van mogelijke vervalsing gevonden op uw taskara en op uw andere documenten. Zo werd bovenaan in uw taskara het woord "origineel" en onderaan het woord "duplicaat" geschreven. Normaliter zou een taskara slechts één van deze termen kunnen bevatten omdat het niet tegelijk origineel én duplicaat kan zijn (zie administratief dossier voor de vertaling). U legde ook een waarderingsattest en twee schoolrapporten neer. In één van uw schoolrapporten werd geen jaartal genoteerd of leerjaar. In het andere schoolrapport werd, in

tegenstelling tot uw bewering dat u het 8ste leerjaar heeft afgemaakt, aangeduid dat u het 9de leerjaar voltooid zou hebben. De enveloppe die van Kunduz werd gestuurd kwam volgens uw verklaringen van uw oom A(...). Het telefoonnummer erop zou aan hem toebehoren (CGVS p. 6). Dit telefoonnummer leidt echter tot het Facebookprofiel van ene Qais Zakhil uit Kunduz, die als manager werkt bij Hadawall Money Service in Kunduz.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 11 mei 2017 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd in de loop van het gehoor uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan (gehoorverslag CGVS p. 11). Nochtans is het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België. Het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/ of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven is op zich niet problematisch, maar het is belangrijk dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weersprek van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken

dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel I van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Verdrag van Genève) en van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de nauwe samenhang tussen de middelen worden ze samen besproken.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middelen als volgt toe:

“I.I. Algemeen

1.1.1. *Vrees omwille van achtervolging door de taliban:*

In tegenstelling tot wat het CGVS beweert, bestaat er in hoofde van verzoeker wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, In asielzaken wordt elk risico op vervolging in de zin van artikel 1 van de Vluchtelingenconventie, hoe miniem ook, in overweging genomen.

Het gaat in casu niet alleen om de vrees voor vervolging maar ook om de ondergane vervolgingen.

Zoals blijkt uit het feitenrelaas, is verzoeker het slachtoffer geweest van bedreigingen door de taliban.

In geval van een terugkeer naar Afghanistan, a fortiori in de huidige omstandigheden, is het risico voor verzoeker om opnieuw slachtoffer te worden, zeer groot.

Gelet op deze feiten, kan gesteld worden dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden beschreven in artikel 1er A § 2 van de Vluchtelingenconventie.

Om de persoonlijke vrees, aangehaald door verzoeker, beter te kunnen begrijpen, lijkt het aangewezen rekening te houden met de politieke, historische en actuele situatie in Afghanistan, en zich niet te beperken tot een restrictieve lezing van bepaalde geïsoleerde elementen.

1.1.2. *Voordeel van de twijfel:*

Er dient eveneens op gewezen te worden dat de bewijslast bij asielaanvragen beoordeeld moet worden met een welbepaalde soepelheid.

” Normaal gezien ligt de bewijslast bij degene die een aanvraag indient.

Echter, bij de meeste asielaanvragen is de asielaanvrager niet in staat zijn verklaringen te ondersteunen met schriftelijke bewijzen of andere.

De gevallen waar de aanvrager bewijzen kan leveren van al zijn afgelegde verklaringen, zijn eerder de uitzondering dan de regel.

Zelfs als de bewijslast in principe op de aanvrager rust, is het zowel de taak van de aanvrager als de onderzoeker om gezamenlijk alle feiten naar voor te brengen en te evalueren.

In bepaalde gevallen, komt het zelfs aan de onderzoeker toe om alle middelen, waarover hij beschikt, te gebruiken om de noodzakelijke bewijzen te verzamelen ter ondersteuning van de aanvraag”

(paragraaf 196 UNHCR Handboek)

” Het lijkt passend te onderstrepen dat een persoon welke een verzoek doet tot het verkrijgen van het statuut van vluchteling, zich normaal gezien in een zeer kwetsbare situatie bevindt.

Men bevindt zich in een vreemde cultuur, en het feit dat men zaak dient voor te leggen aan de autoriteiten van een vreemd land, meestal in een taal die niet de zijne is, kan voor die persoon grote moeilijkheden met zich meebrengen, dit zowel op praktisch als psychologisch vlak.”

(paragraaf 190 UNHCR Handboek)

"De vereiste van de bewijslast dient dus niet te strikt te worden geïnterpreteerd, rekening houdende met de moeilijkheden van de situatie waarin de asielaanvrager zich bevindt (paragraaf 197 UNHCR Handboek)

Tegenstrijdige verklaringen zijn niet voldoende om te besluiten tot een weigering van het vluchtelingenstatuut.

"Tegenstrijdige en onnauwkeurige verklaringen zijn op zich niet voldoende om te besluiten tot een weigering van de vluchtelingenstatus. De onderzoeker heeft de verantwoordelijkheid om dergelijke verklaringen te evalueren in het licht van de verschillende omstandigheden van het dossier

(paragraaf 199 UNHCR Handboek)

Het UNHCR werpt tevens op dat aan de kandidaat-vluchteling het voordeel van de twijfel gegund is, op voorwaarde evenwel dat zijn vluchtverhaal geloofwaardig is. Om de geloofwaardigheid van een kandidaat-vluchteling te beoordelen, dient rekening gehouden te worden met zijn persoonlijkheid o.m. zijn intellectueel vermogens, de leeftijd en psychologische stoornissen.

Er wordt verondersteld dat de onderzoeker een beslissing neemt die van levensbelang is voor de asielzoeker, deze moet dan dus ook genomen worden in een geest van rechtvaardigheid en begrip.

Er wordt dus nogmaals onderstreept dat indien er zelfs maar enige twijfel bestaat over bepaalde elementen, er toch verder moet worden gekeken naar het bestaan van effectieve risico's.

Niettemin baseert het CGVS zijn motivering niet zo zeer op een diepe analyse van het gegrond karakter van de vrees van verzoeker in de zin van de Vluchtelingenconventie, doch eerder in het zoeken van eventuele onnauwkeurigheden in het relaas van verzoeker.

Verwerende partij stelt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen aangaande zijn probleem en zijn recente verblijfplaats en voorgehouden familiale situatie.

Hoewel de toetsing van het asielrelaas en het onderzoeken van de geloofwaardigheid hiervan een belangrijke fase is bij de behandeling van een asielaanvraag dient er toch opgemerkt te worden dat de al dan niet aanwezigheid van risico's op vervolgingen of op een aantasting van de fysieke en morele integriteit van de kandidaat-vluchteling de kern van de zaak moet blijven. Kleine onduidelijkheden of tegenstrijdigheden mogen het onderzoeken van het bestaan van reële risico's niet beletten.

Bovendien stelt het onaannemelijk karakter van een asielrelaas de asielinstanties niet vrij om na te gaan of er al dan niet een risico bestaat voor het leven of de fysieke integriteit van de asielzoeker indien het risico zou voortspuiten uit elementen van het dossier die zeker zijn.

RVV, 24/06/2010, nr. 45.396;

RVV, 11/02/2008, nr. 7136, Rev. dr.étr.2008, 48;

RVV, 02/10/2008, nr. 16.891, T. Vreemd. 2009, 44;

Er dient eveneens rekening te worden gehouden met de jeugdige leeftijd van verzoeker.

1.2. Betreffende bepaalde argumenten van tegenpartij:

Verzoeker blijft erbij problemen te hebben gehad met de taliban. Volgens verzoeker zijn zijn problemen nog steeds actueel en vreest hij door hen gedood te worden bij een terugkeer naar zijn land van herkomst.

Door de gebrekkige werking van de Afghaanse politie en justitie heeft verzoeker gegronde redenen om voor zijn leven en zijn fysieke integriteit te vrezen.

Spijtig genoeg bestaat er twijfel omtrent de recente, feitelijke verblijfplaats van verzoeker en zijn voorgehouden familiale situatie.

Verzoeker neemt kennis van de argumenten van tegenpartij.

Verzoeker kan alleen zijn eerdere verklaringen bevestigen.

V

Verzoeker is minderjarig. Men stelt vele vragen en hij dient te antwoorden. Hij beseft op dat moment het belang niet van al deze vragen. De jongere heeft vaak de neiging om zomaar te antwoorden zonder verder na te denken.

Verzoeker legde alleen, zonder familie, een zeer moeilijke reisweg af. Hij raakte zijn familie kwijt in Iran en dit heeft een enorme impact op verzoeker.

2/

Verzoeker heeft bij zijn aankomst inderdaad verklaard geboren te zijn in Omaz. Verzoeker beseft dat het niet goed was om te liegen maar door de mensen in zijn omgeving werd hij inderdaad aangeraden om deze plek als geboorteplaats op te geven.

Zoals hoger gemeld had verzoeker een zeer moeilijke reisweg achter de rug waarbij hij zijn gezinsleden kwijt geraakt in Iran.

Hij was op dat moment zeer beïnvloedbaar.

Indien verzoeker bewust tegenpartij wilde misleiden had hij zich veel beter voorbereid en had hij wel degelijk alles goed 'ingestudeerd'.

Maar dat deed verzoeker duidelijk niet.

Verzoeker blijft bij zijn verklaringen afkomstig te zijn uit Zakhel Qadima, te Kunduz.

Er dient toch een afweging te worden gemaakt met alle correcte informatie die verzoeker heeft gegeven.

Men hoeft zich niet alleen toe te spitsen op het "negatieve".

3/

Volgens verzoeker is het wel zo dat de etnische meerderheid in zijn omgeving bestaat uit Pashtoun. Zakhel is namelijk een Pashtou stam.

Het is wel opmerkelijk dat verzoeker bij het bespreken van de bestreden beslissing veel meer bijkomende informatie kan geven.

Er wordt verzoeker gevraagd waarom hij niet op deze manier antwoorden heeft gegeven tijdens zijn gehoor. Verzoeker meent dat het te wijten is aan de zenuwen op dat moment.

4 /

Wat betreft zijn familie wenst verzoeker nog op te merken dat hij niet zeker is dat zijn familie is terug gestuurd.

De politie heeft hen wel aangehouden en meegenomen.

Momenteel heeft verzoeker geen verder nieuws over hen.

Hij heeft recent contact met zijn oom maar deze beschikt ook niet over verdere informatie.

In het begin had verzoeker geen mogelijk om contact te leggen via telefoon of internet.

Verzoeker behoudt zich het recht voor om nog bijkomende bewijzen voor te leggen."

En

"2.1.

Artikel 48/4 Vreemdelingenwet bepaalt:

" § 1- De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend van de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wij stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit

a) Doodstraf of executie; of

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict

2.2.

Men komt dus in aanmerking voor subsidiaire bescherming indien er:

"zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert een reëel risico zou lopen op ernstige schade, en hij zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen"

De subsidiaire bescherming is eigenlijk onderverdeeld in 3 subgronden die elk een aparte categorie uitmaken met telkens een eigen interpretatie. Er is sprake van ernstige schade indien de persoon:

1. Door een rechtbank veroordeeld is tot de doodstraf of executie,

2. Foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst dreigt te ondergaan.

Een onmenselijke of vernederende behandeling is een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM).

3. Ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeert als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Burgers uit landen waar er een georganiseerd, aanhoudend intensief gewapend conflict daadwerkelijk aan de gang is kunnen op deze beschermingsgrond een beroep doen.

Het CGVS bepaalt dat het in ieder geval moet gaan om een ernstige bedreiging van de persoon of het leven van de burgers.

Recente rechtspraak van de RVV benadrukte dat het voldoende is aan te tonen dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land, zelfs een klein risico voldoende is om te komen tot een mogelijke schending.

" De hiervoor beschreven algemene situatie is bedreigend voor de bevolking van bepaalde regio's in Irak en is aldus voldoende om te kunnen besluiten tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. "

Zie: RVV, 15/06/2007 nr. 55 RVV, 21/07/2007 nr. 245 RVV, 11/09/2007 nr. 1663

■2.3

Of een persoon het slachtoffer dreigt te worden als het gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict of het risico heeft om aan onmenselijke behandelingen te worden blootgesteld, dient telkens aan de hand van de meest actuele situatie beoordeeld te worden.

De huidige veiligheidssituatie in Afghanistan is nog steeds precair. De verwerende partij heeft dan ook de plicht om, aangaande volatiele situaties, de veiligheidstoestand actueel te beoordelen.

Het EHRM hecht overigens bijzonder veel belang aan informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van internationale organisaties of overheidsbronnen (EHRM, 21 januari 2011, M.S.S./ België en Griekenland, EHRM, 5 juli 2005, Said/Nederland, EHRM, 15 november 1996, Chahal/VK).

Wanneer uit dergelijke informatie naar voren komt dat een bepaalde groep wordt blootgesteld aan slechte behandelingen en de verzoekende partij tot deze groep behoort, treedt de bescherming van art. 3 EVRM op (EHRM, 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland). Bijgevolg, redelijkerwijze en naar analogie, treedt in dat geval de bescherming van art. 48/4 Vw. op.

Bij lezing van de laatste publicaties van UNHCR en UNAMA kan een zware verslechtering van de veiligheidstoestand en de verspreiding van het conflict vastgesteld worden in bijna alle provincies van Afghanistan. Sinds 2001 was de situatie nooit zo gewelddadig als vandaag.

Daarnaast is er ook een toename van gewapende groeperingen, dewelke de geografische verspreiding van het conflict kunnen verklaren. Naast de confrontatie tussen de Taliban of gebonden groeperingen en de overheid, ontwikkelen zich meer en meer andere groeperingen volgens het model van de "warlords" die de veiligheid van steeds meer provincies in gevaar brengen.

Bovendien, bij een gedwongen terugkeer naar Afghanistan zal de verzoekende partij aan zijn lot overgelaten worden op de vluchthaven van Kabul en wordt hij de facto een IDP ("internal displaced persons"). Immers, het ontbreken van een "overeenkomst" tussen België en Afghanistan, heeft tot gevolg dat Afghansen die uit België worden uitgewezen niet beschouwd worden als "terugkeerders". Ze bestaan dus niet voor de Afghaanse overheid. Ze zijn niet traceerbaar en de Afghaanse autoriteiten laten hun volledig aan hun lot over. Bovendien krijgen ze geen hulp van het MoRr (Afghaanse Ministerie voor vluchtelingen en terugkeerders), die normalerwijze hulp biedt aan vluchtelingen teneinde zich te kunnen vestigen in de regio van herkomst. Bijgevolg zal de verzoekende partij overgeleverd worden aan het geweld en de gewapende groeperingen. Bij een gedwongen terugkeer zal de verzoekende partij blootgesteld worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen overeenkomstig artikel 3 E.V.R.M. Er is namelijk een onmogelijk zich te vestigen en de noodzakelijk toegang tot de basiszorg, waaronder onderwijs en gezondheidszorg, worden hen ontnomen. Dit blijkt eveneens uit objectieve informatie.

Gelet op de gewijzigde en tevens verslechterde veiligheidssituatie in het land van herkomst blijkt dat mijn cliënt niet terug kan naar Afghanistan, noch ginds over een veilig vestigingsalternatief beschikt.

2.4. -

Daarnaast wordt verzoeker geconfronteerd dat na een verblijf van meer dan 1,5 jaar in Europa zijn mentaliteit en gedachten gang totaal veranderd zijn.

Verzoeker behoort hierdoor tot een bijzonder kwetsbare groep.

Bij een terugkeer zal verzoeker afgerekend worden omwille van zijn 'verwestering'.

2.5. ■

Verzoeker verwijst ook naar zijn argumenten zoals supra uiteengezet in punt V. 1.

Verzoeker meent dat een terugkeer naar Afghanistan, geenszins verenigbaar is met artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980.

In deze omstandigheden had verzoeker geen andere keuze dan de internationale bescherming te vragen."

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (zie hiervoor het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het

dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van de verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom de verzoekende partij al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Ingevolge de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die dienen te worden gelezen in het licht van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) rust de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning, respectievelijk toekenning, vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij beweert haar land van herkomst te zijn ontvlucht uit vrees om door de taliban gedwongen te worden gerekruteerd. De taliban zouden geëist hebben dat de verzoekende partij zich bij hen zou aansluiten, wat door haar vader zou zijn geweigerd. Toen zij bij haar thuis langskwamen, zou zij door haar vader verwittigd zijn en zich hebben kunnen verstoppen. De volgende dag zou zij samen met haar familie Afghanistan verlaten hebben. In Iran zou zij haar familie zijn kwijtgeraakt en alleen zijn verder gereisd naar Europa.

De Raad merkt op dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze mag verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Belgische asielinstanties, en dit reeds bij het indienen van zijn

asielaanvraag. *In casu* werden er belangrijke tegenstrijdigheden vastgesteld tussen verzoekers eerste en latere verklaringen, die van aard zijn de geloofwaardigheid van zijn beweerde herkomst uit Kunduz, reisweg, familiale contacten en asielmotieven in ernstige mate te ondermijnen. Bij aankomst in België op 1 december 2015 verklaarde de verzoekende partij te zijn geboren in Oma(r)z en afkomstig te zijn uit Khair Khana, 5 Sad in de stad Kaboel. Zij beweerde toen tevens dat zij Afghanistan samen met haar ouders verlaten had, maar dat haar ouders in Iran werden gerepatrieerd naar Afghanistan. Volgens haar toenmalige verklaringen woont haar broer en één van haar zussen samen met haar ouders op voormeld adres in Kaboel en heeft zij daarnaast nog een zus die getrouwd is. Als reden voor haar komst naar België haalde de verzoekende partij toen de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan aan (stuk 12, fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling met nr. 8173061). Echter, tijdens haar latere gehoren bij de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op respectievelijk 29 juli 2016 en 11 mei 2017 wijzigt zij deze verklaringen. Zij verklaart nu geboren te zijn in Zakhel Qadima in Kunduz en daar tot aan haar vertrek te hebben gewoond (stuk 13, verklaring DVZ, rubriek 10; stuk 5, gehoorverslag, p. 3). Zij herhaalt dat zij haar familieleden in Iran kwijtraakte maar of zij al dan niet gedeporteerd werden naar Afghanistan, kan zij niet met zekerheid zeggen. Zij stelt nu ook niet te weten waar haar ouders, broer en zussen momenteel verblijven (stuk 5, gehoorverslag, p. 5, 6, 14; stuk 13, verklaring DVZ, rubrieken 15A en 17). De verzoekende partij ontkent tevens dat één van haar zussen gehuwd zou zijn (stuk 5, gehoorverslag, p. 4). Wat betreft haar asielmotief, haalt zij nu een persoonlijke vrees voor gedwongen rekrutering door de taliban aan (stuk 5, gehoorverslag, p. 12).

De verzoekende partij verschoont dermate flagrante tegenstrijdigheden niet waar zij stelt dat zij aanvankelijk valse verklaringen zou hebben afgelegd onder invloed van mensen uit haar omgeving. De verzoekende partij draagt zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van valse verklaringen tijdens de gehoren in het kader van haar asielprocedure. De Raad ziet overigens niet in waarom een asielzoeker een persoonlijke vrees voor vervolging zou verzwijgen en in plaats daarvan naar de algemene veiligheidssituatie in zijn land van herkomst zou verwijzen, noch waarom hij zijn herkomst uit een regio waar de taliban strijd levert met de Afghaanse overheid zou verzwijgen en verklaren dat hij afkomstig is uit Kaboel.

Waar de verzoekende partij beweert geen contact meer te hebben gehad met haar familie sinds zij hen kwijtraakte in Iran en sindsdien geen nieuws van hen te hebben, merkt de Raad op dat zij niet kan overtuigen wat betreft de pogingen die zij zou hebben ondernomen om met haar familie opnieuw in contact te komen. Zij zou vier à vijf maanden voorafgaand aan haar gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen via het opvangcentrum beroep hebben gedaan op de diensten van het Rode Kruis om haar familieleden terug te vinden, maar legt daarvan geen enkel bewijsstuk neer. Zij blijkt ook in het geheel niet op de hoogte van de stand van zaken in verband met haar verzoek (stuk 5, gehoorverslag, p. 5, 6). Een dermate geringe interesse in het lot van haar familie strookt hoegenaamd niet met verzoekers verklaarde wens om zijn familie terug te vinden. Het mag verder verbazen dat de verzoekende partij twee maanden voorafgaand aan haar gehoor in contact kon komen met haar oom in Kunduz maar dat die over geen enkele informatie zou beschikken met betrekking tot haar familie. Indien de verzoekende partij met haar oom in contact kon komen via Facebook, dringt de vraag zich op waarom zij daarin pas geslaagd zou zijn twee maanden voorafgaand aan haar gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De loutere bewering dat het in het begin niet mogelijk zou zijn geweest om contact te leggen via telefoon of internet is in dezen niet afdoend. Uit verzoekers verklaringen blijkt overigens niet dat hij zijn oom contacteerde op zoek naar nieuws over zijn familie maar wel met het oog op het verkrijgen van documenten ter staving van zijn asielrelaas (stuk 5, gehoorverslag, p. 5, 11). Tot slot wijst de Raad erop dat de verzoekende partij weinig coherente verklaringen heeft afgelegd over eventuele familieleden in Europa. Gevraagd of zij familieleden heeft in België of Europa, antwoordde zij eerst dat dat misschien het geval was maar dat zij het niet wist om vervolgens, ertoe aangemaand hier open over te zijn, te stellen dat zij geen familie in België of Europa heeft (stuk 5, gehoorverslag, p. 4). De verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat zij haar familie in Iran is kwijtgeraakt, laat staan dat dit element zou kunnen verklaren of verschonen waarom zij aanvankelijk valse verklaringen zou hebben afgelegd in het kader van haar asielaanvraag.

Nog daargelaten de negatieve impact van voormelde tegenstrijdigheden op verzoekers geloofwaardigheid, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij tijdens haar gehoor niet in staat bleek om elementaire vragen over de dagdagelijkse realiteit in Kunduz en haar voorgehouden leefwereld aldaar te beantwoorden. In de bestreden beslissing wordt op goede gronden vastgesteld dat de verzoekende partij (i) zich niet bewust is van de geografische spreiding van de etnische groepen in

de provincie Kunduz, (ii) bekende personen uit Kunduz onvoldoende kan duiden, (iii) een ondermaatse geografische kennis heeft van haar voorgehouden regio van herkomst, (iv) onvoldoende op de hoogte is van de medische faciliteiten in Kunduz, (v) niet op de hoogte blijkt van in Kunduz beschikbare radio- en tv-kanalen, (vi) onvoldoende kennis heeft van de veiligheidssituatie in Kunduz ten tijde van haar vertrek. Voormelde pertinente vaststellingen vinden steun in het administratief dossier. Waar de verzoekende partij aanvoert dat zij bij het bespreken van de bestreden beslissing veel bijkomende informatie gaf die zij niet tijdens haar gehoor kon geven omwille van de zenuwen die zij toen had, beperkt zij zich tot een blote bewering. De Raad merkt in dit verband nog op dat elk gehoorgesprek stress met zich meebrengt, maar dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

Waar de verzoekende partij erop wijst dat zij op het ogenblik van het gehoor minderjarig was en “(...) *op dat moment het belang niet van al deze vragen (beseft)*”, merkt de Raad op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat aan de verzoekende partij een voogd werd toegewezen die haar van begin af aan onder meer heeft bijgestaan in het doorlopen van de asielprocedure. Ook werd de verzoekende partij op 11 mei 2017 op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord in aanwezigheid van haar voogd en haar raadsman, die daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid hebben gekregen om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Bovendien werd het gehoor in kwestie afgenomen door een gespecialiseerde dossierbehandelaar, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Uit deze vaststellingen blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wel degelijk rekening heeft gehouden met de minderjarige leeftijd van verzoeker en aldus de nodige voorzichtigheid heeft getoond bij de beoordeling van dit dossier.

In de mate dat de verzoekende partij haar herkomst uit Kunduz niet aannemelijk maakt, kan evenmin geloof worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die zich volgens haar verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot haar asielmotieven verder het volgende gesteld:

“(...) Opnieuw is er een belangrijke tegenstrijdigheid vastgesteld waarvoor u geen afdoende uitleg kon bieden. Voor Bureau Minteh beweerde u dat de algemene onveilige situatie in Afghanistan de reden was waarom u het land verliet. Later beweerde u dat de taliban bij uw vader langskwamen om uw rekrutering te vragen (zie DVZ Vragenlijst en gehoor CGVS). Echter, toen u gevraagd werd om dit bezoek van de taliban in detail te beschrijven, slaagde u er helemaal niet in om concrete en gedetailleerde beschrijvingen te geven. Zo wist u niet met hoeveel ze bij u thuis kwamen, wat ze precies van uw vader vroegen noch wat uw vader daarop zei. U kon de datum zelfs bij benadering niet specificeren, ook al vluchtte uw familie de volgende dag al naar het buitenland. U wist evenmin wat uw zussen en uw broer die op dat moment ter plaatse waren deden (CGVS p. 12-13). Tijdens uw contacten met uw oom vroeg u ook niet naar het verdere verloop van deze problemen, hetgeen ook de geloofwaardigheid van dit relaas verder op de helling zet. Als laatste dient te worden toegevoegd dat dit incident niet overeenkomt met de informatie waarover het CGVS beschikt. Gedwongen rekrutering door de taliban is volgens objectieve informatie waarover het CGVS beschikt een uitzondering (zie landeninformatie nr. 18).”.

De verzoekende partij voert geen verweer ten aanzien van voormelde vaststellingen, en doet er derhalve geen afbreuk aan.

Waar de verzoekende partij aanvoert dat haar mentaliteit en gedachtegang na een verblijf van meer dan anderhalf jaar in Europa dusdanig zijn veranderd dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst zal worden afgerekend op haar vermeende ‘verwestering’, is de Raad van oordeel dat de verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt waaruit kan blijken dat zij bij terugkeer naar Afghanistan als een verwesterde jongeman gepercipieerd en geviseerd zou worden. Zij toont op geen enkele manier aan dat haar verblijf sinds eind 2015 van haar een dusdanig verwesterde jongeman zou hebben gemaakt dat zij haar leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen. Louter blote beweringen en verwijzingen naar algemene informatie, zonder dergelijk risico *in concreto* aan te tonen, kunnen niet volstaan.

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet en dat de verzoekende partij derhalve niet het voordeel van de twijfel kan worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De motieven van de bestreden beslissing zijn terecht.

2.4. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

In zoverre de verzoekende partij zich op artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet beroept, wijst de Raad op hetgeen wat volgt.

In dit verband wijst de Raad er op dat de overheid, bevoegd om over een asielaanvraag te beslissen, in de eerste plaats dient na te gaan of degene die zich vluchteling verklaart werkelijk afkomstig is uit/de nationaliteit heeft van het land dat hij beweert te zijn ontvlucht. Indien de asielzoeker verklaringen aflegt waaruit geconcludeerd moet worden dat hij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn van de plaats/regio/land die hij voorhoudt te zijn ontvlucht, maakt hij door zijn eigen toedoen elk onderzoek en correcte beoordeling van zijn eventuele nood aan internationale bescherming onmogelijk. De Raad benadrukt in dit verband dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijs mag verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van de verzoekende partij dat zij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van haar identiteit, leefwereld en asielrelaas.

Zoals wordt uiteengezet in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit wat voorafgaat, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij sinds haar geboorte tot aan haar komst naar België in de provincie Kunduz heeft verbleven, noch afkomstig is uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoekende partij om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

Het komt de Raad immers niet toe om te speculeren over de verblijfplaats van de verzoekende partij voor haar komst naar België of over de vraag of de verzoekende partij afkomstig is uit een regio in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet waar geen risico aanwezig is.

De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat de verzoekende partij zelf meent dat er in haar werkelijke regio van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad besluit dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt waarom zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

2.5. *In casu* maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.6. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS